

[Marie Hjelmer.]

fra Nationalscenen. Det sætter jeg nu et Spørgsmaalstegn ved. Det er jo delvis de samme Skuespillere, som optræder de forskellige Steder, saa derfor er der slet ingen Grund til at tro, at de, der optræder paa det Det kongelige Teater, taler smukkere end de, der optræder andre Steder. Jeg vil gerne i Parentes sige — hvad jeg ogsaa tidligere har gjort opmærksom paa fra denne Talerstol —, at det er en rigtig kedelig vulgær Udtale af mange Ord, der bliver brugt paa Scenen. Det er rimeligvis moderne, man taler, men i mine Øren lyder det ilde.

Endelig vil jeg dvæle et Øjeblik ved det klassiske Krav til Repertoiret, som man saa ofte hører høvded. Det synes jeg heller ikke er holdbart. De Klassikere, som Folk ikke gider høre, dem er Tiden løbet fra, og de, der har blivende Værd, og som Publikum aldrig bliver træt af, ja, dem finder de andre Teatre nok ud at opføre.

Min Slutning gaar altsaa ud paa, at Opera og Ballet maa opretholdes paa Stats-scenen. Dette er for mig den vægtigste Motivering til, at vi bevarer vort Statsteater, og det er for mig en god Grund til, at de nødvendige Ofre dertil bringes. „Nødvendige“ vil jeg understrege, for det er naturligt alle enige om, at det er forkasteligt at ødsle med Statens Penge. Derfor har den sparsommeligere Administration af Teatret i de sidste Aar ogsaa vundet Anerkendelse hos alle; det kunde dog maa-ske tænkes, at der kunde spares noget mere, bl. a. derved, at der ikke ofredes overdrevent paa Udstyrsstykker. I Anledning af Opførelsen for nylig af „Ulysses von Ithacia“ kritiseredes det stærkt i Pressen, at Stykket, som jo sjældent opføres og ikke kan ventes at ville samle overdrevent stort Publikum, var sat op med stor Bekostning og med en i manges Øjne — altsaa ifølge Pressens Kritik — rent ud sagt misforstaaet Prag.

Om de enkelte Paragraffer skal jeg ikke brede mig, da der i Forvejen er talt vidt og bredt om dem. De, der har fulgt Følketingets Forhandlinger, ved, hvor grundigt de er blevet gennemgaaet, men jeg har dog et Par Bemærkninger at gøre.

Der siges i § 3, at Teatret ledes af en Teaterchef. Selve Paragraffen bliver man nu ikke meget klogere af, den siger egentlig ingenting; men naar man ser efter i Bemærkningerne til Lovforslaget, faar man noget at vide om Teaterchefens Beføjelser. Der siges her, at „den fulde Myndighed og det fulde Ansvar“ er hos Teaterchefen. Det

forekommer mig imidlertid, at det havde været et bedre Udtryk, om man havde sagt, at *den daglige Ledelse* ligger i Teaterchefens Haand. Jeg vil gerne have Lov til at oplæse nogle Linier af Bemærkningerne til § 3. Der staar altsaa til at begynde med, at den fulde Myndighed og det fulde Ansvar med Hensyn til Teatrets Ledelse, kunstnerisk og økonomisk, lægges i een Mands, Teaterchefens, Haand. Men saa staar der senere, at Ministeren

„maa forbeholde sig at træffe den endelige Afgørelse angaaende Dispositioner, der vedrører Sæsonplanen, Ansættelse, jfr. dog § 3, Stk. 2, eller Afgang i Pensionsstillinger og i de Stillinger, hvis Indhavere udgør Teaterchefens nærmeste Medhjælp i den indre Ledelse af Teatret (faste Sceneinstruktører, Kapelmestre, Balletmester, Overregissør, Økonomiinspektør, Scenemester og Censor), saavel som med Hensyn til særlig kostbare eller langvarige Engagementer, budgetmæssige Forskydninger i Aarets Løb, større Gæstespil, Billetpriser, Lejeforhold, Bygningsforanstaltninger, Provinsudsendelser o. lign.“

Ja, saa forstaaer jeg egentlig ikke, man kan sige, at „den fulde Myndighed og det fulde Ansvar“ ligger hos Teaterchefen, nej, det ligger sandelig hos Ministeren.

Jeg deler ikke manges Harmes over, at nogle af Lytternes Penge — som for Resten slet ikke mere er Lytternes Penge, vi har betalt dem som et meget beskedent Vederlag for alt det, man kan faa Aaret igennem gennem Radioen — skal bruges til Det kongelige Teater. Forholdet er det, at der nu paalægges Statsradiofonien en Forlystelsesskat, ligesom der ogsaa paahviler Det kongelige Teater Forlystelsesskat, og begge disse Beløb gaar saa ind i den kulturelle Fond, der kommer Kunsten til gode.

Desværre er vore Spaadomme fra sidste Gang, da vi behandlede Teaterloven, i Vinteren 1929—30, gaaet i Opfyldelse. Til Trods for at vi alle med stor Iver ønskede det bedste for den Ordning, der blev truffet dengang med Hensyn til Dobbeltscenen, blev vore Haab skuffet, og vore Ønsker gik ikke i Opfyldelse. Dobbeltscenen blev ikke alene en Skuffelse, men en Fiasko. Nu har en Kommission grundigt og nøgternt bearbejdet Sagen og sat en finansiel Plan op, og jeg tror — saa vidt man kan bedømme det —, at det hele nu hviler paa et langt solidere Grundlag. Men een Ting tror jeg, man skal være enig om: nu, da Tiderne er saa